# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **H. H.**, zastoupené JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 8. 2004, č. j. 14 Az 290/2003 - 26,

**t a k t o :**

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 8. 2004, č. j. 14 Az 290/2003 - 26, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2003, č. j. OAM-1864/VL-20-C10-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž však pouze obecně namítala, že došlo k pochybení správního orgánu v řízení o udělení azylu, v důsledku něhož je jeho rozhodnutí nezákonné. Namítané vady však stěžovatelka žádným způsobem nekonkretizovala. Omezila se na pouhou citaci několika ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů a současně se odvolala na názor v příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků.

Protože v kasační stížnosti požádala stěžovatelka mimo jiné o ustanovení bezplatného právního zástupce, krajský soud usnesením ze dne 14. 9. 2004, č. j. 14 Az 290/2003 - 31, stěžovatelce ustanovil zástupcem JUDr. Petra Prágla, kterému uložil, aby odstranil vady kasační stížnosti a doplnil kasační stížnost o konkrétní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo JUDr. Petru Práglovi doručeno dne 17. 9. 2004.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro doplnění kasační stížnosti, byl pátek 17. 9. 2004, je posledním dnem lhůty pro podání doplnění kasační stížnosti pondělí 18. 10. 2004. Doplnění kasační stížnosti bylo podáno osobně dne 29. 10. 2004.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Vzhledem k tomu, že v usnesení krajského soudu ze dne 14. 9. 2004, č. j. 14 Az 290/2003 - 31, nebyl právní zástupce stěžovatelky poučen o následcích nedoplnění kasační stížnosti v uvedené lhůtě, Nejvyšší správní soud proto posoudil podanou kasační stížnost včetně jejího doplnění.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že vzdor tomu, že nemá, čím by kasační stížnost konkrétně doplnila, podává ji z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. s tím, že základní právní otázka spočívající v přiznání či nepřiznání práva azylu byla nesprávně posouzena již ve správním řízení, když správní orgán nezjistil skutečný stav věci. Dále namítala, že se krajský soud nezabýval všemi jejími námitkami, a proto je jeho rozhodnutí nejen kusé, ale ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Stejně tak má za to, že krajský soud nesprávně posoudil i otázku překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, a to bez ohledu na to, že v celém řízení poukazovala na tzv. ovzduší nejistoty v zemi původu.

Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74) konstatuje, že důvodem kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. není, cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by v konkrétní věci specifikoval vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud podle stěžovatele dopustil. Protože stěžovatelka výzvě krajského soudu nevyhověla, jak vyplývá i ze samotného obsahu doplnění kasační stížnosti, nemůže být na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek Nejvyšším správním soudem přezkoumán.

Pokud v doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že krajský soud nesprávně posoudil otázku překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud neshledal v tomto rozsahu kasační stížnost přípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř .s., protože stěžovatelka v žalobě, kterou se domáhala u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, nic takového neuvedla.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť jednak nejsou splněny podmínky řízení, když kasační stížnost neobsahuje kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat a jednak se kasační stížnost opírá o důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu